

nævnte Forskrift beskytter ham ikke mod, at Kommittenten efter lang Tids Forløb gør gældende, at der findes Mangler af saadan Art, at de ikke kunde eller burde være opdagede tidligere. Det kan endog meget vel tænkes, at Kommittenten har opdaget Manglen for længe siden, men at Kommissionæren efter dens Beskaffenhed er ude af Stand til at godtgøre dette og saaledes staa magteløs overfor Kommittentens Benægtelse af at have opdaget den. Naar Købelovens § 54 efter en bestemt Tids Forløb under visse Betingelser afskærer Køberen fra at paaberaabe sig Mangler overfor Sælgeren, bliver det en simpel Retfærdighedsfordring, at Kommittentens Paaberaabelse af Mangler overfor Kommissionæren afskæres efter et tilsvarende Tidsrums Forløb under samme Betingelser.

De samme Grunde, der have medført, at Kommittenten, uanset at han har oversiddet Reklamationsfristen i §§ 22 og 23, kan gøre Manglen eller Forsinkelsen gældende overfor Kommissionæren i det Omfang, i hvilket denne kan faa Erstatning for den hos Sælgeren, Fragtføreren eller andre, have ført til en tilsvarende Begrænsning af Præskriptionsreglen i § 25.

§ 26.

Naar Kommittenten afviser Gods, som Kommissionæren har indkøbt for hans Regning, og som enten allerede er kommet i hans Besiddelse, eller — forsaavidt det drejer sig om Ting, der skulle forsendes — som han dog er sat i Stand til paa Bestemmelsesstedet at komme i Besiddelse af, opstaar en Situation, der er ganske analog med den, som fremkommer, naar Køberen vil afvise Gods under tilsvarende Forhold, og det er derfor i § 26 fastsat, at angaaende Kommittentens Pligter og Rettigheder med Hensyn til Godset skulle de i Købelovens §§ 55 og 56 om Køberen givne Regler — angaaende Ansvarsplicht, Salgsbeføjelse, eventuel Beføjelse til Prisgivelse og Salgsplicht, jfr. Købelovens §§ 34 og 35 — finde tilsvarende Anvendelse.

Om Kommissionærens Rettigheder.

§ 27.

Om Kommissionærens Ret til Vederlag for hans Virksomhed kunne for den civile Kommissions Vedkommende almindelige Regler ikke gives. Det kan ikke engang opstilles som almindelig Regel, at der tilkommer Kommissionæren Vederlag; det vil ofte forekomme, at Kommissionæren udfører Hvervet som en ren Tjeneste overfor Kommittenten og hverken forlanger eller ønsker at modtage noget Vederlag for sit Arbejde. Og for de Tilfælde af civil Kommission, hvor Kommissionæren skal have Vederlag for sit Arbejde, vil det ikke være muligt med nogenlunde Sikkerhed at opstille almindelige Regler om, under hvilke nærmere Betingelser Kommissionæren skal have Ret til Vederlaget, og hvilken Skikkelse dette i Mangel af Aftale herom skal have. Man har derfor indskrænket sig til paa dette Punkt at give Regler om Handelskommission. Men det er ingenlunde Meningen at udelukke, at de givne Regler kunne finde analogisk Anvendelse paa civil Kommission i de Tilfælde, hvor der her ydes Vederlag under saadanne Omstændigheder og Former, at lignende Synspunkter som ved Handelskommission kunne gøre sig gældende.

For Handelskommission opstiller § 27 som almindelig Regel, at Kommissionæren er berettiget til Vederlag for sin Virksomhed, og at dette bestaar i en Provision af de Aftaler, han afslutter for Kommittentens Regning. Lykkes det ikke Kommissionæren at faa Aftale sluttet, tilkommer der ham ingen Provision. Provisionen beregnes i de fleste Tilfælde til visse Procent af Købesummen; det forekommer dog ogsaa, at den beregnes paa anden Maade, f. Eks. i Forhold til Varens Mængde. Naar den skal beregnes procentvis af Købesummen, opstaar yderligere det Spørgsmaal, om den skal beregnes af Brutto-Købesummen, eller om den skal beregnes af Købesummen efter Fradrag af Fragt og andre Omkostninger, som maatte paahvile Sælgeren. Det første er formentlig det sædvanligste, men det sidste forekommer dog ogsaa hyppigt, sær-